

Rapport

h2>Klacht

Verzoekster klaagt erover dat de directeur van de Belastingdienst/Utrecht-Gooi in zijn uitspraak van 14 juni 2007 haar beroep tegen de beschikking van de ontvanger van de Belastingdienst/Noord/kantoor Emmen van 4 april 2007 - waarbij afwijzend is beslist op haar verzoek om kwijtschelding voor de voorlopige aanslag inkomstenbelasting/premie volksverzekeringen 2005 - heeft afgewezen.

Beoordeling

Algemeen

1. Verzoekster ontvangt maandelijks - naast een inkomen uit loondienst - een bedrag aan alimentatie. Aangezien op deze alimentatiebedragen nog geen loonheffing is ingehouden, worden verzoekster ieder jaar (voorlopige) aanslagen inkomstenbelasting/premie volksverzekeringen opgelegd.
2. Over het jaar 2002 resulteerde de verzoekster opgelegde aanslagen inkomstenbelasting/premie volksverzekeringen in een teruggaaf aan verzoekster van een bedrag van € 187. Over het jaar 2003 in een teruggaaf van een bedrag van € 133.
3. Over het jaar 2004 werd verzoekster met dagtekening 7 juni 2005 een voorlopige aanslag inkomstenbelasting/premie volksverzekeringen opgelegd van € 980. Aangezien het verzoekster aan middelen ontbrak om deze aanslag te voldoen, diende zij bij de Belastingdienst een verzoek om kwijtschelding in. Bij beslissing van 3 november 2005 werd verzoekster op basis van haar persoonlijke en financiële omstandigheden door de Belastingdienst met betrekking tot deze aanslag kwijtschelding verleend.
4. Over het jaar 2005 werd verzoekster met dagtekening 30 mei 2006 een voorlopige aanslag inkomstenbelasting/premie volksverzekeringen opgelegd van € 1.065,--. Bij brief van haar gemachtigde van 30 mei 2006 vroeg verzoekster de Belastingdienst haar met betrekking tot deze aanslag kwijtschelding te verlenen. Bij beslissing van de ontvanger van 4 april 2007 werd verzoekster de verzochte kwijtschelding geweigerd. Verzoekster werd daarbij meegedeeld dat het haar kon worden toegerekend dat de aanslag niet kon worden betaald. Zij wist of had redelijkerwijs kunnen vermoeden dat een belastingaanslag zou worden opgelegd. Zij had verzuimd hiervoor te reserveren.
5. De gemachtigde van verzoekster tekende tegen deze beslissing beroep aan. Hij wees daarbij naar de hoogte van het inkomen van verzoekster, een bedrag van € 852 bruto per maand. Met dit inkomen was het verzoekster onmogelijk om te reserveren. Hij vroeg de Belastingdienst aan te geven uit welk deel van haar inkomen verzoekster voor de desbetreffende aanslag had kunnen reserveren.

6. Het beroep werd bij uitspraak van de directeur van de Belastingdienst/Utrecht-Gooi van 14 juni 2007 afgewezen. Hierbij werd het volgende overwogen:

"...Beoordeling van het beroep (overwegingen)

Voor belastingen, zoals de inkomstenbelasting, wordt slechts in zeer bijzondere omstandigheden kwijtschelding verleend. Indien aan de belastingschuldige kwijtschelding zou worden verleend voor dergelijke belastingen treedt de belastingdienst in feite op als financier van de belastingschuldige. Bovendien is er sprake van een voorlopige belastingaanslag over het jaar 2005 die nog niet is gevolgd door een definitieve aanslag. In dat geval verleent de Belastingdienst geen kwijtschelding.

Ik merk nog het volgende op

Door de inspecteur is op naam van uw cliënte de voorlopige aanslag over het jaar 2005 vastgesteld. De aanslag is opgelegd op grond van het genoten inkomen als loon uit dienstbetrekking en vanwege ontvangen alimentatie waarop geen loonheffing is ingehouden. Naar mijn oordeel heeft de ontvanger uw cliënte daarom terecht gewezen op het feit dat uw cliënte wist of redelijkerwijs kon vermoeden dat een aanslag zou worden opgelegd.

Volgens de mij ter beschikking staande gegevens heeft de ontvanger u gewezen op de eventuele mogelijkheid tot aanvullende bijstand..."

Ten aanzien van verzoeksters klacht

I. Bevindingen

7. Bij verzoekschrift van 18 juni 2007 wendde verzoeksters gemachtigde zich tot de Nationale ombudsman en bracht daarbij onder meer het volgende naar voren:

"Het totaal van het bruto inkomen (van cliënte; N.o.) bedraagt € 10.232,- (= ca 62,4 % van het wettelijk minimumloon).

In de brief waarin het verzoek om kwijtschelding werd afgewezen werd door de ontvanger de volgende bewoording gebruikt: *"Het kan aan u worden toegerekend dat de belastingaanslag niet kan worden betaald".... "U heeft verzuimd hiervoor te reserveren".*

Deze bewoording is door cliënte als zeer stuitend en grievend ervaren, gelet op de samenstelling en omvang van haar inkomen.

Bij brief van 10 april 2007 is aan de ontvanger gevraagd uit welk deel van het door haar genoten inkomen deze reservering plaats had kunnen vinden.

Deze vraag wordt op geen enkele wijze inhoudelijk beantwoord.

Bij brief van 29 mei 2007 geeft de ontvanger aan dat de directeur van de belastingdienst op dit verzoek een oordeel moet geven.

Van de mogelijkheid tot een mondelinge toelichting heb ik geen gebruik gemaakt, aangezien er geen nieuwe details m.b.t. de opgelegde aanslag te melden waren.

Bij brief van 14 juni 2007 heeft de directeur der belastingen een uitspraak gedaan waarbij afwijzend op het beroep werd beschikt.

Artikel 26 lid 1 van de invorderingswet 1990 geeft aan dat er kwijtschelding van inkomstenbelasting kan worden verleend in die gevallen waarin een belastingschuldige niet in staat is, anders dan met buitengewoon bezwaar, de verschuldigde belasting te betalen.

In de beoordeling van het beroep (overwegingen) wordt gesteld dat slechts in zeer bijzondere omstandigheden kwijtschelding wordt verleend.

Deze bijzondere omstandigheid doet zich hier voor !

Gelet op samenstelling van het inkomen, welke voor een deel bestaat uit alimentatie-uitkering, is er geen redelijke grond om belastingplichtige een verwijt te maken dat er te weinig aan belasting wordt ingehouden en kan niet aan cliënte worden toegerekend.

Dan wordt aangehaald:

"Indien aan de belastingschuldige kwijtschelding zou worden verleend voor dergelijke belastingen treedt de Belastingdienst in feite op als financier van belastingschuldige"

Door het innemen van dit standpunt gaat de belastingdienst volledig voorbij aan haar taak als overheid om ten opzichte van de financieel zwakkere in deze maatschappij om op de juiste wijze invulling te geven aan het sociale karakter waar een overheid op kan en mag worden aangesproken. Juist in situaties als deze waar het inkomen van cliënte volstrekt ontoereikend is om de volgens de regels van de wet inkomstenbelasting verschuldigde belasting te kunnen voldoen wordt door deze opstelling afbreuk gedaan aan de intentie welke in art. 26 lid 1 Invorderingswet 1990 is bedoeld.

Ook wordt in de uitspraak op geen enkele wijze ingegaan op de vraag uit welk deel van het inkomen wat door cliënte werd genoten gereserveerd had kunnen worden. (62,4 % van het minimumloon)

Om deze reden moet de uitspraak van de directeur als onvoldoende gemotiveerd c.q. onvoldoende onderbouwd met gegronde redenen worden afgewezen.

Ten overvloede melden wij u dat (in tegenstelling tot hetgeen door de directeur in zijn brief wordt gemeld) er wel terdege een definitieve aanslag is opgelegd (30 november 2006). De opmerking dat er sprake is van een voorlopige aanslag die nog niet is gevolgd door een definitieve aanslag is dan ook pertinent onjuist. Uitsluitend het feit dat de ontvanger cliënte heeft gewezen op het feit dat cliënte wist of redelijkerwijs had kunnen weten dat er een aanslag zou worden opgelegd mag geen beperking opleggen aan de strekking van de bepalingen in de invorderingswet 1990.

Om cliënte moverende redenen is een beroep op een mogelijk aanvullende bijstand geen reële optie."

8. Desgevraagd deelde de gemachtigde van verzoekster de Nationale ombudsman op 21 juni 2007 telefonisch mee dat de ontvanger van de Belastingdienst de mogelijkheid van aanvullende bijstand had genoemd in een telefoongesprek dat had plaatsvonden nadat de beschikking van 4 april 2007 was genomen.

9. Bij brief van 20 oktober 2007 reageerde de Belastingdienst op de klacht. De Belastingdienst verwees daarbij naar het kwijtscheldingbeleid zoals dat is vastgelegd in artikel 26 van de Invorderingswet 1990, de artikelen 7 tot en met 28a van de Uitvoeringsregeling Invorderingswet 1990 en artikel 26, paragraaf 1. tot en met 8. van de Leidraad Invordering 1990. De relevante passages hiervan zijn opgenomen onder Achtergrond. Daarnaast deelde de Belastingdienst de Nationale ombudsman het volgende mee:

"...Feiten

Uit de stukken maak ik het volgende op. Mevrouw B. is gescheiden, ontvangt alimentatie en is in loondienst.

Omdat over de alimentatie geen belasting wordt ingehouden moet mevrouw B. na afloop van het kalenderjaar aangifte doen voor de inkomstenbelasting. Na indienen van de aangifte over het jaar 2005 is aan mevrouw B. opgelegd een voorlopige aanslag inkomstenbelasting (H50) over het jaar 2005 met dagtekening 30 mei 2006 tot een bedrag van € 1.065.

Vervolgens is met dagtekening 30 november 2006 aan mevrouw B. opgelegd de definitieve aanslag inkomstenbelasting (H56) over het jaar 2005 van € 0,00.

(...)

Beoordeling

Hierboven onder Beleid heb ik vermeld hoe het invorderingsbeleid met betrekking tot kwijtschelding van belastingschulden luidt.

Hetgeen is verwoord in artikel 26, paragraaf 1, lid 16, achtste gedachtenstreepje, letters e. en h. van de Leidraad Invordering 1990 staat aan kwijtschelding in de weg.

Dat daarnaast nog een andere grond is genoemd in mijn afwijzende beschikking (nog geen definitie aanslag opgelegd) is, achteraf bezien, niet erg gelukkig, omdat deze grond niet juist is. Dit laatste argument is in de afwijzing van de kwijtschelding al niet meer van belang. Aan mevrouw B. kan op grond van het hiervoor aangehaalde beleid nooit kwijtschelding worden verleend.

Onderstaand ga ik in op de door u gestelde vragen.

Vraag 1 over de kwijtschelding van de aanslag over het jaar 2004.

Over de inhoud van de kwijtschelding over het jaar 2004 weet ik niet meer dan ik uit de stukken van de heer X. (gemachtigde van verzoekster; N.o.) en u heb gelezen. Ik neem aan dat de opmerking over ongewijzigde omstandigheden juist is. De conclusie moet dan luiden dat kennelijk de ontvanger het kwijtscheldingbeleid over 2004 minder nauwkeurig heeft toegepast.

Vraag 2 over de (on)mogelijkheid tot reserveren.

Op deze vraag kan ik u geen antwoord geven: ik weet het niet.

Wel ga ik ervan uit dat mevrouw B. zich bewust moet zijn geweest dat alimentatieuitkeringen uiteraard bruto-uitkeringen zijn, waarover nog belasting moet worden afgedragen.

Vraag 3 over de mededeling van de ontvanger.

De ontvanger heeft in zijn bericht aan mij alleen gemeld dat de gemachtigde is geweest op de eventuele mogelijkheid van aanvullende bijstand. Er is geen datum of vorm van deze verwijzing aangegeven. Kennelijk is dit ook niet duidelijk in de archieven van de ontvanger vastgelegd.

Vraag 4 over de eerdere jaren.

Over het kalenderjaar 2002 is per saldo door middel van een negatieve voorlopige aanslag een gering bedrag (€ 187) terugbetaald. De voorlopige aanslag over 2003 is vrijwel per ommegaande verminderd tot nihil; daarop volgde al snel een tweede voorlopige aanslag tot een beperkt terug te betalen bedrag (€ 133). De definitieve aanslag over 2003 was nihil.

Conclusie

Ik acht de klacht inhoudelijk niet gegrond.

In mijn streven naar zorgvuldigheid ben ik vervolgens ook nog ingegaan op een andere grond die overigens geen belang meer had na de eerste uitdrukkelijke afwijzingsgrond. Helaas was de toepassing van deze grond ook nog onjuist..."

10. De gemachtigde van verzoekster reageerde bij brief van 28 november 2007 op de reactie van de Belastingdienst van 29 oktober 2007. Daarbij deelde de gemachtigde de Nationale ombudsman onder meer het volgende mee:

"...In de brief van 4 april 2007 geeft de ontvanger aan:

Het kan aan u worden toegerekend dat de belastingaanslag niet kan worden betaald"

.... *"U heeft verzuimd hiervoor te reserveren"*

Dit punt, waar ook de directeur naar verwijst doet geen recht aan de feitelijke situatie, aangezien de middelen geheel ontbreken om de regulier berekende belasting over de inkomenscomponenten ook werkelijk te kunnen betalen.

Belastingplichtige heeft ook geen andere middelen of mogelijkheden in handen om bij het weten c.q. vermoeden van het feit dat er mogelijk formeel te betalen belastingbedragen verschuldigd geworden zijn hier ook maar iets aan te kunnen veranderen.

De hier onder punt e. opgenomen bepaling mist dan ook elk doel binnen het kader van het thans door de belastingdienst gevoerde kwijtscheldingsbeleid.

Op pagina 3 van het antwoord van de directeur bij vraag 2 over de (on)mogelijkheid tot reserveren had het hem gesierd als hij volmondig zou hebben verklaard dat de mogelijkheid van reserveren niet aanwezig is, in plaats van met een nietszeggende opmerking te komen dat hij het ook niet weet. Het meest stuitend hierin is dat ook de directeur geen afstand neemt van de opmerking van de ontvanger als verwoord in diens brief van 4 april 2007.

Bij een beoordeling van het netto besteedbare inkomen van belastingschuldige blijkt dat er sprake is van een netto besteedbaar bedrag per maand van €. 636,- (situatie 2006) Dit is ver onder de norm (art. 13 en verder leidraad) zoals deze thans kan worden gehanteerd. Noch in de motivering van de ontvanger, noch in de beantwoording van de directeur blijkt dat er met de hier genoemde grenzen rekening is gehouden.

Op geen enkele wijze is een berekening aan belastingschuldige of haar gemachtigde overgelegd waaruit blijkt of is gebleken dat er een cijfermatige onderbouwing aan de afwijzende beschikking ten grondslag ligt.

BUITENGEWOON BEZWAAR.

In punt h wordt aangegeven dat geen kwijtschelding kan worden verleend in die gevallen waarin de belastingsschuldige geen gebruik heeft gemaakt van het recht op aanvullende bijstand, waardoor de opgelegde belastingaanslag zou kunnen worden betaald.

Deze bepaling stuit op ernstige emotionele en principiële bezwaren.

Principieel omdat wanneer een overheid, in dit geval de belastingdienst een aanslag oplegt aan een belastingplichtige en genoemde belastingplichtige niet over de middelen beschikt om de berekende belasting te kunnen betalen er vervolgens toe wordt verplicht om bij een ander onderdeel van dezelfde overheid, in dit geval de sociale dienst van de gemeente, aan moet gaan kloppen om een verzoek in te dienen de nodige middelen beschikbaar te stellen om de verplichtingen welke zijn opgelegd door de belastingdienst van daaruit te kunnen voldoen.

Dit is een vorm van (zinloos) rondpompen van geld van de ene overheidsdienst naar de andere, de belastingplichtige wordt hierdoor in een situatie gedwongen die als ongewenst aangemerkt moet worden.

Hierbij komt een emotioneel aspect een rol spelen, wat niet minder zwaarwegend in het geheel van de beoordeling dient te worden betrokken.

Belastingplichtige kan rondkomen van het inkomen wat in de parttime dienstbetrekking wordt genoten en aangevuld wordt met de alimentatie.

Belastingplichtige wenst geen beroep te doen op aanvullende bijstand vanuit de sociale dienst van de gemeente wanneer dat niet strikt noodzakelijk is.

Het gevoel van onafhankelijkheid blijft daardoor bewaard.

In de situatie waarin belastingplichtige thans verkeert wordt het door haar als zeer bezwaarlijk en ook als vernederend ervaren wanneer de ontvanger niet naar de geest van de wet invulling wenst te geven aan het verzoek om kwijtschelding.

Beleid.

In situaties als deze zou het meer voor de hand liggen om geen voorlopige aanslagen meer op te leggen en zodoende jojo-effecten tegen te gaan.

In de leidraad invordering, art. 26, lid 16 wordt aangegeven dat geen vermindering wordt verleend voor voorlopige aanslagen.

Door aan dit beleid vast te houden worden ongewenste en ook onmogelijke situaties gecreëerd door de belastingdienst.

Strikt rechtlijnig redenerend zou het thans gevoerde beleid dan ook betekenen dat nimmer kwijtschelding kan worden verleend, omdat in die situatie wordt verwezen naar een beroep op de sociale dienst van de gemeente..."

II. Beoordeling

11. Verzoekster klaagt over de uitspraak van de directeur van de Belastingdienst/Utrecht-Gooi van 14 juni 2007. In deze uitspraak wordt het beroep van verzoeksters tegen de weigering haar kwijtschelding te verlenen afgewezen. Verzoekster is het met deze uitspraak niet eens. Zij meent dat deze een deugdelijke motivering mist.

12. Het motiveringsvereiste houdt in dat het handelen van bestuursorganen feitelijk en logisch wordt gedragen door een kenbare motivering. Dit brengt met zich mee dat de motivering van een beslissing deze beslissing moet kunnen dragen.

13. De uitspraak van de directeur van 14 juni 2007 is gegrond op een viertal overwegingen die aan een tegemoetkomen aan het beroep van verzoekster in de weg zouden staan. De Nationale ombudsman merkt ten aanzien van iedere overweging afzonderlijk het volgende op.

a. In de eerste plaats wordt overwogen dat:

"voor belastingen, zoals de inkomstenbelasting, slechts in zeer bijzondere omstandigheden kwijtschelding wordt verleend. Indien aan de belastingschuldige kwijtschelding zou worden verleend voor dergelijke belastingen treedt de Belastingdienst in feite op als financier van de belastingschuldige."

Wat verzoekster met deze in algemene bewoordingen gestelde overweging aan moet, is niet duidelijk. Nu verzoekster een verzoek om kwijtschelding heeft ingediend, kan hieruit worden afgeleid dat verzoekster van mening was in de (zeer bijzondere) omstandigheden te verkeren om voor kwijtschelding in aanmerking te komen. Indien de Belastingdienst meende dat bij verzoekster niet van zodanige bijzondere omstandigheden sprake was, had hij dienen aan te geven waarom niet. Niet kan in zijn algemeenheid naar zeer bijzondere omstandigheden worden verwezen zonder deze naar de situatie van een betrokkene te vertalen. Op deze wijze is voor de betrokkene immers absoluut niet duidelijk waarop nu eigenlijk gedoeld wordt. In zijn algemeenheid is deze overweging dan ook ontoereikend om als reden voor de afwijzing te dienen.

b. Vervolgens is overwogen dat:

"er sprake was van een voorlopige aanslag die nog niet was gevolgd door een definitieve aanslag. In dat geval verleent de Belastingdienst geen kwijtschelding."

Dit is, zoals de Belastingdienst in zijn reactie aan de Nationale ombudsman van 29 oktober 2007 ook onderkent, niet juist geweest. De voorlopige aanslag in kwestie was, op het moment dat verzoekster kwijtschelding vroeg, al gevolgd door een definitieve aanslag. Een reden voor afwijzing van het verzoek om kwijtschelding kon hierin dan ook niet gevonden worden.

c. Als derde overweging is gesteld:

"Door de inspecteur is op naam van uw cliënte de voorlopige aanslag over het jaar 2005 vastgesteld. De aanslag is opgelegd op grond van het genoten inkomen als loon uit dienstbetrekking en vanwege ontvangen alimentatie waarop geen loonheffing is ingehouden. Naar mijn oordeel heeft de ontvanger uw cliënte daarom terecht gewezen op het feit dat uw cliënte wist of redelijkerwijs kon vermoeden dat een aanslag zou worden opgelegd."

Het gaat hier om de afwijzingsgrond als genoemd in artikel 26, § 1, lid 16 onder e. van de Leidraad Invordering 1990 (zie onder Achtergrond). Het hierin gestelde, weten of redelijkerwijs hebben kunnen vermoeden dat een aanslag zou worden opgelegd, is één van de omstandigheden op grond waarvan het aan een belastingschuldige kan worden toegerekend dat de belastingaanslag niet kan worden voldaan. Vanwege deze toerekening wordt de belastingschuldige een aanspraak op kwijtschelding ontzegd. De toerekening is in dit verband niet dat de belastingschuldige wist of redelijkerwijs kon vermoeden dat er een belastingaanslag zou worden opgelegd, maar dat hij - desondanks - verzuimd heeft hiervoor te reserveren. In de beslissing van de ontvanger van 4 april 2007 werd dit ook met de zinsnede - u heeft verzuimd hiervoor te reserveren - met zoveel woorden genoemd. In zijn uitspraak gaat de directeur aan deze al dan niet toerekenbaarheid van verzoekster met betrekking tot het niet kunnen betalen van de aanslag geheel voorbij. De motivering schiet daarmee tekort. Dit in het bijzonder nu in het onderliggende beroepschrift nadrukkelijk is verzocht deze veronderstelde toerekenbaarheid te motiveren en aan te geven hoe verzoekster - gelet de hoogte van haar inkomen - geacht had kunnen worden enige reservering te doen. Daarbij is het inderdaad de vraag hoe verzoekster vanuit haar inkomen had kunnen reserveren. Daarnaast gevraagd gaf de Belastingdienst in zijn reactie aan de Nationale ombudsman van 29 oktober 2007 aan op deze vraag geen antwoord te kunnen geven omdat hij het ook niet weet. Dit antwoord benadrukt eens te meer hoe de motivering op dit punt tekortschiet.

d. Tenslotte wordt overwogen :

"Volgens de mij ter beschikking staande gegevens heeft de ontvanger u gewezen op de eventuele mogelijkheid van aanvullende bijstand."

Daarnaar gevraagd heeft de Belastingdienst meegedeeld dat niet duidelijk is wanneer verzoekster deze verwijzing naar een mogelijk recht op aanvullende bijstand is gedaan.

Door de gemachtigde van verzoekster is aangegeven dat een mededeling hieromtrent hem door de ontvanger is gedaan in een telefoongesprek dat plaatsvond ná de beslissing van de ontvanger van 4 april 2007. Nu enige indicatie over het moment van de aan de gemachtigde van verzoekster gedane mededeling omtrent een mogelijk recht op aanvullende bijstand van de kant van de Belastingdienst ontbreekt, zal worden uitgegaan van hetgeen daaromtrent door de gemachtigde is aangegeven, namelijk dat deze mededeling aan hem ná de datum van 4 april 2007 is gedaan. Dit betekent dat verzoekster door de Belastingdienst op een mogelijk recht op aanvullende bijstand is gewezen op een moment dat het haar niet meer mogelijk was een aanvraag hiertoe in te dienen. Een aanvraag om bijstand kan immers in beginsel nimmer tot uitkering over een voorafgaande periode leiden. Voor zover voor verzoekster enig recht op aanvullende bijstand bestond, was het haar in ieder geval niet mogelijk dit recht met terugwerkende kracht te realiseren. Dit maakt dat in het feit dat de ontvanger verzoekster in 2007 heeft gewezen op de eventuele mogelijkheid van aanvullende bijstand geen argument kan worden gevonden om verzoeksters verzoek om kwijtschelding van de haar één jaar eerder opgelegde voorlopige aanslag inkomstenbelasting/premie volksverzekeringen 2005 af te wijzen.

14. Gelet op het vorenstaande is de Nationale ombudsman van oordeel dat geen van de door de Belastingdienst aan zijn uitspraak van 14 juni 2007 gegeven motiveringen toereikend is om deze te kunnen dragen. De Nationale ombudsman ziet hierin aanleiding voor het doen van een aanbeveling.

15. Daarnaast merkt de Nationale ombudsman het volgende op. In de Leidraad Invordering 1990 (zie Achtergrond) is onder andere bepaald dat geen kwijtschelding wordt verleend indien de belastingplichtige geen gebruik heeft gemaakt van het recht op aanvullende bijstand. Met betrekking tot verzoeksters kwijtscheldingsverzoek 2005 is door de Belastingdienst in dit verband terecht als uitgangspunt genomen het moment waarop haar door de ontvanger de mededeling omtrent een mogelijk recht op aanvullende bijstand is gedaan. Nu haar over het jaar 2004 kwijtschelding was verleend en haar financiële omstandigheden sedertdien niet waren veranderd, was voor verzoekster niet voorzienbaar dat haar over 2005 geen kwijtschelding zou worden verleend. Gelet hierop kan verzoekster in redelijkheid niet worden tegengeworpen dat zij geen gebruik heeft gemaakt van een mogelijk recht op aanvullende bijstand met betrekking tot dit jaar.

16. Ten slotte wordt het volgende opgemerkt.

Door de gemachtigde van verzoekster is aangegeven dat het voor verzoekster om emotionele en principiële redenen zeer bezwaarlijk is een beroep te doen op (aanvullende) bijstand. Het kwijtscheldingsbeleid op dit onderdeel is echter duidelijk. Dit betekent dat de gevolgen van het geen gebruik maken van een mogelijk recht op aanvullende bijstand in beginsel voor rekening van een belastingschuldige dienen te komen.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van De Belastingdienst/Utrecht-Gooi te Utrecht, is gegrond, wegens schending van het motiveringsvereiste.

Aanbeveling

De minister van Financiën wordt in overweging gegeven te bevorderen dat verzoekster met betrekking tot de haar opgelegde voorlopige aanslag inkomstenbelasting/premie volksverzekeringen van 30 mei 2006 kwijtschelding wordt verleend.

De staatssecretaris van Financiën deelde de Nationale ombudsman bij brief van 24 februari 2009 mee dat aan verzoekster de bedoelde kwijtschelding zal worden verleend.

Onderzoek

Op 18 juni 2007 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van mevrouw B. te Assen, ingediend door de heer X te Y, met een klacht over een gedraging van De Belastingdienst/Utrecht-Gooi. Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de minister van Financiën, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de Belastingdienst verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. Tevens werd hem een aantal specifieke vragen gesteld.

Vervolgens werd verzoekster in de gelegenheid gesteld op de verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. De Belastingdienst deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen. De gemachtigde van verzoeker gaf binnen de gestelde termijn geen reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Verzoekschrift aan de Nationale ombudsman van 18 juni 2007 met de daarbij meegezonden bijlagen.

Telefonische inlichtingen van de gemachtigde van verzoekster van 21 juni 2007

De reactie van de Belastingdienst aan de Nationale ombudsman van 20 oktober 2007.

De reactie van de gemachtigde van verzoekster aan de Nationale ombudsman van 28 november 2007.

De stukken welke aan de uitspraak op het beroep van 14 juni 2007 ten grondslag hebben gelegen, door de Belastingdienst op 4 juli 2008 nagezonden.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

Leidraad Invordering 1990

Artikel 26, paragraaf 1, punt 16:

"16. Geen kwijtschelding wordt verleend als:

-

- het aan de belastingschuldige kan worden toegerekend dat de belastingaanslag niet kan worden voldaan. Daarvan is onder andere sprake als:

....

e. belastingschuldige wist of redelijkerwijs kon vermoeden dat een belastingaanslag zou worden opgelegd;

....

h. de belastingschuldige geen gebruik heeft gemaakt van het recht op aanvullende bijstand, waardoor de belastingaanslag (gedeeltelijk) zou kunnen worden betaald;

i.

-

- het verzoek is ingediend voor een voorlopige aanslag en:

1°. Die aanslag nog niet is gevolgd door een -definitieve- aanslag, als het een verzoek om kwijtschelding in de privé-sfeer betreft;"